

[Mogens Fog.]

sindssygehospitalet, nemlig det i Aarhus, ligger i rimelig nærhed af et stort sygehus, og dér er et dagligt samarbejde fuldt gennemført. For sindssygehospital i Viborg er det ikke spørgsmålet om et samarbejde med et udbygget og udspecialiseret sygehusvæsen, som er vanskeligt, men de rent bygningsmæssige forhold, som forhåbentlig vil blive ændret i kommende tider. Endelig må man sige, at for Augustenborgs vedkommende er afstanden nok en gene, men ikke så stor, som den vil blive i Brønderslev, såvidt jeg kan se på kortet, og her er også et intimere samarbejde end det, man har haft hidtil, muligt. Men jeg kan godt svare den højtærede indenrigsminister på, hvorledes det vil gå med de nuværende sindssygehospitalet i fremtiden. Det vil gå således, at de i højere grad vil få karakter af plejestiftelser, medmindre de sindssyges antal skulle stige eller befolkningstilvæksten gøre, at kravene blev så store, at de ikke kan imødekommes, og vort almindelige sygehusvæsen vil blive udbygget med afdelinger af netop den karakter som de afdelinger, vi foreslår henlagt til Hjørring og Aalborg.

Her kommer vi også noget ind på spørgsmålet om omkostningerne. Bygger vi i dag i Brønderslev, som det blev vedtaget i 1947, vil der alligevel komme specialafdelinger før eller senere, forhåbentlig før, både i Hjørring og i Aalborg, og hospitalet i Brønderslev vil ikke blive fuldtud udnyttet, fordi det er dimensioneret så stort, som det er, og det vil i hvert fald få den karakter af plejeafdeling, som vi har ønsket, ikke en plejeafdeling, hvor patienterne blot bliver opbevaret, men en plejeafdeling i livlig kontakt med de psykiatriske afdelinger i Aalborg og Hjørring, hvor en hurtig udveksling af patienterne, efter hvilken behandling der nu kræves, vil være mulig.

Jeg kan ikke se andet end, at saglige argumenter for at fastholde beslutningen af 1947 ikke er blevet fremført. Derimod er der blevet fremført en række mere formalistiske betragtninger til støtte for at opretholde den oprindelige beslutning. Det eneste, der i realiteten taler derfor, er en sejt holden-fast ved noget, der engang er vedtaget, selvom berettigelsen for denne vedtagelse er faldet bort, og så nogle små vælgerinteresser, som ikke burde spille nogen rolle, men som naturligvis kan gøre det for et fåtal af medlemmer i denne sal.

Det er mit indtryk, at den højtærede

indenrigsminister er blevet dårligt vejledet af sine embedsmænd i denne sag og snarere burde lytte til den lægelige sagkundskab, som med så stor vægt og så stor enstemmighed har udtalt sig.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen sluttede med en appel til alle medlemmerne af tinget. Jeg må sige, at når man ser ud over salen i øjeblikket, må man beklage, at denne appel ikke blev hørt af flere. De medlemmer, som ikke er tilstede og hører diskussionen, og som måske end ikke har sat sig ind i, hvad der er skrevet i pressen fra sagkyndig side, og hvad der står at læse i betænkningen, påtager sig et meget betydeligt ansvar, hvis de nu om lidt kommer tilstede, når klokken har ringet, og i deres afstemning blot følger trop med flertallet indenfor deres parti. De påtager sig et meget tungt ansvar ved denne holdning, idet de gør sig medskyldige i, at kærener for de sindssyge bliver ringere i fremtiden, end de burde og kunne blive i vedkommende landsdel. Samtidig er de medskyldige i, at der rejses en institution, der vil stå som en skamstøtte for manglende fremsyn og manglende saglighed fra rigsdagens side i behandlingen af denne sag.

Viggo Starcke: Der er efterhånden fremført mange momenter både pro et contra i denne sag, og på det sene tidspunkt, da jeg får ordet, bliver min opgave kun at opsamle enkelte strå som Ruth på Boas' ager.

Det spørgsmål, vi behandler, vedrører en meget stor gruppe af vore medborgere, som er værgeløse, som ikke selv er i stand til at kæmpe for deres interesser, nemlig de sindssyge patienter. Hvis de havde været i stand til at kæmpe for deres interesser og fremføre deres ønsker, er der for mig ingen tvivl om, at de ville være gået ind for den løsning, som behandlingsmæssigt, videnskabeligt, giver dem de bedste vilkår. De, der bedst kan varetage patienternes interesser, er lægerne og lovgiverne. Der er i denne sal fire mennesker, som både er lovgivere og læger, og de går alle fire ind for, at denne sag endnu en gang undersøges, og at den stilles i bero, indtil mulighederne for de forskellige projekter, som har været fremført, er blevet undersøgt virkelig til bunds. Jeg synes, det er et så beskedent, rimeligt og soleklart ønske, at jeg ikke kan forstå, at nogen minister eller lovgiver tør sidde det overhørig.

Med hensyn til lægeautoriteternes stilling foreligger der i denne sag det ganske ejendommelige, at der hersker fuldstændig enstemmighed mellem alle lægeautoriteter, indenfor alle lægelige brancher, det gælder